

Šimon: Jsem tu.

Máma: Ahojky. 😊 Zase jsi zachraňoval svět?

Š: No, tak trochu. SRBáci přišli ráno (to už je taková tradice) a poučili nás o náboženský nesnášenlivosti. Jako bysme to neslyšeli každéj den v televizi...

M: Ani mi nemluv. Já už se na to radši ani nedívám...

Š: SRB povídali, že František to řešil už tehdy, s nějakým sultánem, a poslali nás za ním.

M: Bylo to daleko?

Š: Neboj, kus jsme se svezli... Dostali jsme se až na Pecku. To je hrad tady kousek. Zrovna se tam cvičili královský šermíři. I do hradu nás pustili. Představ si, maj tam koš, ve kterym nosili domů opilce, a jejich orchestrion hraje českou hymnu. Taky jsme tam potkali Františka. No a pak jsme vyrazili za sultánem. Po oddílech, abysme ho nevydělili, samozřejmě. Počkej, vyfotil jsem ti mapu celý tý cesty ([MAPA](#)). Cestou jsme museli čelit „protivenstvím“, třeba žízni (přenášeli jsme vodu) nebo bolesti nohou (chodili jsme bosí po kamínkách a šiškách – au), přepadli nás i saraceni.

Š: Na rozhledně Zvičina na nás čekal sultán a museli jsme projít dost bolestivou zkouškou...

M: Počkej – jak – bolestivou?

Š: Stručně: zapálená svíčka – vosk – puchejř na ruce.

M: Chudáčku. Já už to nesnesu! Ty vedoucí jsou tyrani! Jedu pro Tebe!

Š: Ale ne, nebylo to tak strašný. Sultán prostě musel zjistit, jestli nám může věřit. No a cestou zpátky domů jsme ještě potkali poutníky z různých zemí, který věřej třeba v křesťanství nebo buddhismus. Ty nám vyprávěli o svý víře a my jsme jim pak třeba s něčim pomohli.

M: Zkontrolovala bych si to radši na fotkách, jestli dovolíš.

Š: [Posluž si](#). Ale neboj, máme se jak v bavlnce. 😊

Š: Pa. Dobrou.